

P. ABAT SEBASTIÀ M. BARDOLET
21-02-1994

FESTA DE LA LLUM

Is 60,1-6
Ef 5,8-14
Mt 5,13-16)

Un fet històric ben original ha propiciat que cada any la comunitat manresana, amb una fidelitat exemplar, us reunís en assemblea de pregària i d'acció de gràcies. I tinguéssiu l'oportunitat de reflexionar sobre uns conceptes tan importants en la vida cristiana com són els del perdó, de la reconciliació i de la llum.

Cada vegada que el creient escolta la paraula de Déu que hi ha en la Sagrada Escripura, a part del valor històric i humà i fins poètic que pot tenir aquella pàgina venerable, sap que Déu li vol dir alguna cosa important. Avui també ens ha volgut dir alguna cosa en aquestes tres lectures que se'ns han llegit. La Paraula de Déu –se'ns diu en un altre lloc– *és viva i eficaç, més penetrant que una espasa de dos talls* (He 4,12); té força per ella mateixa. Però demana ser escoltada amb un cor ben disposat.

Les lectures d'avui giren al voltant del concepte de la llum, tal com escau a la festa que estem celebrant. La LLUM és un concepte tan ric en connotacions, que, per una banda, ens ajuda a enlairar-nos una mica en el coneixement de la insondable realitat divina; i, per l'altra, és element necessari, il·luminador, per esbrinar què passa en el nostre interior.

Podria ser que avui estiguéssim massa embadalits contemplant aquesta llum prodigiosa vinguda de Montserrat i que arregla conflictes. Però Jesús, en l'evangeli, ens desvetlla i ens ve a dir: "No; si la llum sou vosaltres!". Aquest és el missatge de la festa d'avui. La llum som nosaltres.

Déu constantment se serveix de causes segones i de mediacions humanes per anar realitzant el seu pla, per anar-nos portant pel camí de la salvació, malgrat que sovint hi puguem ser rebecs, perquè ens ha fet lliures. Però hi va haver una vegada en aquesta història de salvació que ens va demostrar plenament i directament el seu gran amor: ens va enviar el seu propi fill, Jesucrist, *aquella Llum veritable que, venint al món, il·lumina tot home* (Jo 1,9). I és aquest mateix Jesús qui ens acaba de dir: *Vosaltres sou la llum del món*. ¿Nosaltres? Per poc que un mateix es conegui i per poc que siguem sincers, aquest interrogant que ens fem no pot estranyar a ningú. Jesús a vegades fa unes afirmacions sorprenents! Hauria pogut dir: Vosaltres hauríeu de ser la llum del món. Però, que afirmi tan categòricament que ja ho som, ens sorprèn.

Es pot dir de moltes maneres; però penso que la dignitat de tota persona es pot explicar dient que som participació d'allò que Déu té de més propi: la seva divinitat. Realitat que només la sabem explicar amb termes humans, com són l'amor, la llum, la veritat, la bellesa, la llibertat, la bondat... De la plenitud del Fill de Déu -ens diu sant Joan-, tots n'hem rebut; aquesta és la veritat; aquesta és la gran dignitat del cristià. Si tenim present el do que Déu des del principi ha posat en els nostres cors (recordem que som fets a imatge i semblança d'ell), i –en canvi– no ens fixem tant en el nostre pecat, entendrem que som llum per a tothom, entendrem millor que la nostra dignitat, malgrat la feblesa que l'enfosqueix tan sovint, és molt gran; ens podem dir fills

de Déu i ho som de veritat, s'atreveix a dir l'apòstol. Com també recordareu que el mateix sant Pau va dir als atenesos a l'areòpag: *Som llinatge de Déu* (Ac 17,29).

Jo penso que no podem sentir-nos cristians, si no som conscients d'aquest gran do, d'aquesta gran dignitat. Tenir present sempre aquesta realitat, ens ajuda, ens anima, ens enforteix; i, encara que pugui semblar una contradicció, ens ajuda a ser molt humils, perquè ens posa al nostre lloc i ens ensenya que tot el que som i fem ho devem a Déu, aquell Déu que habita en els nostres cors per l'Esperit Sant.

Ser del llinatge de Déu comporta unes conseqüències. El mateix apòstol avui ens ha dit: *En altre temps éreu tenebres; però ara sou llum en el Senyor. Comporteu-vos, doncs, com a fills de la llum.*

Tota gràcia exigeix una responsabilitat, comporta un compromís. Si ens ha estat donat el tresor de la filiació divina, ¿com podem oblidar-ho, comportant-nos com a fills de les tenebres, com a ignorants de la meravella que som als ulls de Déu?

No ens és fàcil ser conseqüents a la nostra dignitat de persona i a la dignitat de cristià. Els vents de la vida no ens són pas favorables. Com en totes les èpoques, també avui hi ha molta tenebra. Sí, -ens deia Isaïes- *les tenebres cobreixen la terra i una fosca nivolada, les nacions; però al teu davant apunta el Senyor i la seva glòria apareix sobre teu! ... Alça els ulls al voltant i veges...*

Germans i germanes! Incitats per aquesta prodigiosa llum, alcem els ulls i vegem! El Senyor no ens ha pas abandonat, no ha pas desistit de fer el bé en cada persona, no ha parat pas de fer meravelles en aquells que estima. Sapiguem-ho mirar! No culpem els altres; són els nostres ulls els que no ens ho deixen veure! Potser estem enlluernats per coses ben fugisseres o pels nostres egoïsmes, i no acabem de veure bé el perfil de bondat i de pau i de generositat i de bona voluntat de tants germans nostres.

El qui estima el seu germà resta en la llum, i no hi ha res que el faci ensopegar. Però el qui odia el seu germà està en la tenebra, i no sap on va; perquè la tenebra li ha encegat els ulls (1Jn 1,10-11).

Si ens dol la tenebra de la incomprensió, de l'egoïsmes, de l'oblit del germà necessitat; si lamentem la tenebra de la ignorància, de la injustícia i de l'odi; si ens veiem aclaparats per problemes familiars o per la nostra pròpia inconseqüència, només tenim un punt de partida per sortir del nostre pou: l'estimació sincera que farà llum a la nostra vida i a la dels altres. Comportem-nos, germans, com a fills de la llum. *El fruit dels qui són llum consisteix en tota mena de bondat, de justícia i de veritat.* Examinem els nostres fruits, les nostres obres; i sabrem si encara caminem en la tenebra o ja ens comportem com a fills de la llum.

Som la sal de la terra, som la llum del món. Si la sal es torna insípida, si la llum s'amaga o s'apaga, ¿de què serveix? Només podem conservar la nostra força, si estem units a aquell que, ell sí, és de veritat i per dret propi la llum del món.

Que Santa Maria de Montserrat, que fa segles devia ser còmplice joiosa d'aquell raig de llum que portava la reconciliació i el perdó, ens il·lumini, per tal que puguem irradiar per a tothom la llum joiosa que Déu ha posat en el nostre cor i en el cor de tots els nostres germans.

P. Sebastià M. Bardolet

Manresa, Festes de la Llum, 21 de febrer de 1994